

Prelatovo pismo (travanj 2014.)

Prelat nas poziva da se vrlo dobro pripremimo za Veliki tjedan, imajući u vidu pobožnost prema sakramentu Ispovijedi, te da pomognemo i drugima da to učine.

4.04.2014.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Kako se bliži Veliki tjedan nastojat ćemo sve više u sebi gajiti želju da se što je bolje moguće pripremimo na te

dane u kojima se spominjemo i ponovno proživljavamo središnje otkupljujuće događaje. Pojačajmo težnju za osobnim obraćenjem, jer to je dobro za Korizmu.

U svojoj korizmenoj poruci ove godine Sveti Otac poziva da razmišljamo da **kada Isus silazi u vode Jordana i daje se krstiti od Ivana Krstitelja, ne čini to zato što treba pokoru ili obraćenje; on to čini zato da bude među ljudima koji trebaju oproštenje, među nama grešnicima, i da preuzme na sebe teret naših grijeha. To je put koji je izabrao da nas utješi, da nas oslobodi od naše bijede**[1]

.

Gospodin je došao na zemlju kako bi izliječio našu nedostatnost koja se pokazuje na vrlo različite načine. Osim materijalnoga siromaštva koje pogađa mnoge ljude Papa objašnjava ostale oblike još veće bijede koja je

posljedica udaljavanja od Boga: *moralna i duhovna bijeda*. Prva se vidi u tome da mnogi ljudi – prije svega mladi – trpe ozbiljnu ovisnost – zapravo ropstvo – o alkoholu, drogama, igri, pornografiji, koje prouzrokuju tužnu tjeskobu kod zainteresiranih i u svojim obiteljima koje ne znaju na koji način im mogu pomoći. **Ta vrsta bijede, koja je također uzrok financijskog kraha, uvijek je povezana s duhovnom bijedom, koja nas pogađa kada se udaljimo od Boga i odbacujemo njegovu ljubav. Ako mislimo da ne trebamo Boga koji dopire do nas u Kristu, jer mislimo da smo dovoljni sami sebi, tada smo krenuli putom propasti. Bog je jedini koji doista spašava i oslobađa[2]**

.

Ne zaboravimo da je također našom osobnom borbom i našim životom potrebno, uvijek će tako biti, tim

ljudima pokazati stazu na kojoj mogu opet pronaći radost i mir; a taj put prolazi pored sakramenta Pokore. Nastojimo poboljšati svoje osobne stavove kada idemo na to sredstvo spasenja koje je ustanovio Isus Krist i objasnimo drugima kako mogu koristiti božansko milosrđe.

To je pravi protulijek duhovnoj bijedi: kršćanin je pozvan nositi u sve sredine oslobađajući navještaj da postoji oprosteno za počinjeno zlo, da je Bog veći od naše grešnosti, da nas uvijek slobodno ljubi i da smo stvoreni za zajedništvo i vječni život. Gospodin nas poziva da budemo radosni navjestitelji te poruke milosrđa i nade! Lijepo je iskusiti radost širenja te radosne vijesti, dijeliti s drugima blago koje nam je povjereno, da bismo utješili srca skršena i davali nadu tolikoj braći i sestrama koji su obavijeni tamom. To znači slijediti i

nasljedovati Isusa, koji je išao siromašnima i grešnicima kao što pastir s puno ljubavi traži izgublenu ovcu. U jedinstvu s njim možemo hrabro otvoriti nove putove evangelizacije i promicanja osobe[3]

.

Sveti Pavao je pozivao kršćane da se odjenu u Našega Gospodina Isusa Krista[4]; a upravo ***u Sakramentu Pokore odijevamo se ti i ja u Isusa Krista i u njegove zasluge***[5], pisao je sveti Josemaría. Potaknut njegovim primjerom i riječima don Álvaro je također inzistirao na potrebi brižljivog pripremanja na primanje tog sakramenta. Živio je u uvjerenju da će svi ljudi slušati Gospodinove poticaje, jer On sve zove na svetost, ako se potrude – u nastojanju i miru – na putu prema milosti gdje ih Bog vodi. I dodao je: „Stoga apostolat Ispovijedi ima

posebnu važnost. Samo kad posjeduju uobičajeno prijateljstvo s Gospodinom – prijateljstvo koje se temelji na daru posvećujuće milosti – duše će biti u mogućnosti primiti poziv koji nam upravlja Isus Krist: *Hoće li tko za mnom...* (Mt 16, 24)“[6]

.

Sada kada smo već blizu Velikog tjedna možemo se ispitati kako smo osobno koristili to sredstvo posvećivanja, kako ga širimo među svojim poznanicima i kako na to pazimo tijekom godine. Skora kanonizacija Ivana Pavla II. sjeća me kako često je taj sveti Prvosvećenik govorio da su vjernici Prelature Opus Dei primili *karizmu Ispovijedi*: posebnu milost Božju kako bi mnoge duše približili tom sudu milosrđa i praštanja i tako povratili kršćansku radost. Ne zapostavimo taj zadatak da se utječemo Božjem oprostom i da

tako ostanemo u njegovom prijateljstvu.

Kako bi se približavao Uskrs, don Álvaro bi se sve više pripremao da dobro iskoristi Vazmeno trodnevlje. Jednom prilikom nam je rekao: „Moramo nastojati biti kao *jedan* više dok u sebi doživljavamo predanje i osjećaje, različite Učiteljeve korake za vrijeme Muke; srcem i razumom pratiti Našega Gospodina i Presvetu Djevicu Mariju u tim strašnim događajima, gdje nismo bili odsutni kada se to dogodilo, jer Gospodin je trpio i umro zbog grijeha svakoga od nas. Molite Presveto Trojstvo neka nam poda milost da bolje shvatimo bol koju je svatko od nas nanio Isusu Kristu i tako ćemo zadobiti stav skrušenosti koji je bio duboko ukorijenjen u život našega svetoga Utemeljitelja i doveo ga do herojskog stupnja Ljubavi“[7]

Logično je da je don Álvaro bio duboko impresioniran liturgijom Velikog Četvrtka; i pun nade i radosti – također i ljudske – razmišljao je o Kristovu predanju Crkvi i svakoj duši, koje se pokazalo u ustanovi Euharistije i svećeništva. Posjetio bi *Božji grob* u želji da razmatra i prisvoji najveću Isusovu Žrtvu. Volio je ići u Crkve gdje je to bilo najsvečanije, također u želji da što bolje pripremi postojani Božji boravak u svojoj duši.

Vrlo često je govorio kako su ga dojmila čitanja različitih liturgijskih službi tih dana, a na vrlo poseban način pripovijedanje o Muci po svetom Ivanu. Preporučio bi čitanje i razmatranje o Gospodinovoj Muci i klanjanje Svetom Križu. Potanko je molio *Tužaljke* na Veliki Petak i *Exsúltet*, uvod u Uskrsno Bdijenje.

Kao znak zahvalnosti i nade često bi poljubio raspelo koje je nosio u

džepu ili koje je stavljao na radni stol. Ophodimo se s Isusom pravom ljubavlju onih koji su zaljubljeni, kao što je to činio don Álvaro prema savjetu našega Oca: ***Tvoje Raspelo. – Već kao kršćanin trebao bi uvijek nositi sa sobom svoje Raspelo. I staviti ga na svoj radni stol. I poljubiti ga prije nego odeš na počinak i kada se probudiš. I kada se pobuni protiv tvoje duše tvoje bijedno tijelo, također ga poljubi***^[8]

. Vidio sam da je taj način zanosio druge ljude koji su ga na kraju oponašali u prakticiranju te velike pobožnosti i kršćanske prirodnosti.

Sjećanje na prvog nasljednika svetoga Josemarije, upravo u godini njegove beatifikacije može nam vrlo dobro poslužiti za napredovanje u osobnoj pobožnosti; sada konkretno dok se pripremamo da u ljubavi i zahvalnosti doživimo Veliki Tjedan. „Razmatrajmo temeljito i polako

prizore tih dana. Promatrajmo Isusa u Maslinskom vrtu, pogledajmo kako u molitvi traži snagu kako bi se suočio sa strašnim mukama, jer zna da su blizu. U tim trenucima njegovo Presveto Čovještvo je tražilo fizičku i duhovnu blizinu svojih prijatelja; a Apostoli su ga ostavili samoga: *Šimune, spavaš? Jedan sat nisi mogao probdjeti?* (Mk 14, 37). To kaže također tebi i meni koji smo toliko puta tvrdili kao i Petar da smo spremni slijediti Ga do smrti, a ipak smo Ga često ostavljali samoga i spavali smo.

„Mora nas boljeti zbog našeg i tuđeg osobnog izostajanja i moramo promisliti da ostavljamo Gospodina, možda svakodnevno, kada ne pazimo na ispunjenje svojih profesionalnih i apostolskih dužnosti; kada je naša pobožnost površna i vulgarna; kada se pravdamo, jer kao ljudi osjećamo teret i zamor; kada nam nedostaje

božanski zanos da slijedimo Volju
Božju mada se opiru i duša i tijelo“[9]

.

U školi svetoga Josemarije naučio je don Álvaro razmatrati Gospodinovu Muku; i stoga – kao što sam pisao – poticao nas je da sve više uđemo u Evandjelje, **kao jedan lik više**, prenoseći u osobnu molitvu prizore koje promatramo. Tako će u našoj duši nastati moćan trud da velikim srcem nadoknadimo za grijehe svih ljudi, a ne samo za vlastite nedostatke. „Dok razmatramo Muku – povjerio nam je u jednom obiteljskom pismu – spontano nastaje u duši želja za popravkom, da Gospodina utješimo i da Mu ublažimo njegovu bol. Isus trpi za svačije grijehe, a u ovo naše vrijeme ljudi se trse tužnom upornošću da mnogo vrijeđaju svoga Stvoritelja.

„Odlučimo se na pokoru! Zar nije istina da svi osjećate želju da svojoj

Ljubavi donesete mnogo radosti? Zar nije istina da shvaćate kako neka naša pogreška – koliko god bila malena – mora za Isusa značiti veliku bol? Stoga vas pozivam da mnogo pazite na male stvari i na detalje i da imate pravi strah pred padanjem u rutinu: Bog nam je toliko toga dao, a Ljubav se plaća ljubavlju! Gledam na Isusa i promatram Ga obješena na sveti Križ i molim Ga da nam postigne dar da sakramentalne ispovijedi budu skrušenije: jer – kao što nam je rekao naš Otac – On je i dalje već stoljećima na tom drvu, a vrijeme je da tamo dođemo mi. Molim Ga također da nam uveća nužnu želju da više ljudi dovedemo na Ispovijed“[10]

.

Na početku Vazmenog tjedna sa zahvalnošću ćemo se sjetiti godišnjice prve Pričesti svetoga Josemarije. To je bilo 23. travnja

1912. Od tada, pa do njegova odlaska u Nebo koliko puta se Isus u Sakramentu smjestio u dušu tog dobrog i vjernog sluge koji je bio naš Utemeljitelj! Tako ga je pripremao rijekom milosti za poslanje koje mu je povjeravao unutar Crkve. Zatim, na dan 27. travnja, bit će kanonizacija Ivana XXIII. i Ivana Pavla II. Na taj dan će naše djelo zahvale ići na Nebo prožeto radošću zbog dva nova zagovornika koji su poznavali i ljubili Opus Dei dok su bili na zemlji.

Nastavite Gospodinu sve dane prikazivati moje nakane, posebno u svetoj Misnoj Žrtvi. Tamo ste svi prisutni s Crkvom i svim ljudima. I ne prestanimo moliti – ljubiti, jer im je to potrebno – za one koji se udaljavaju ili napadaju našu svetu Majku Crkvu i za one koji se pokazuju kao neprijatelji Djela i apostolskih poslova.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac
+ Javier

[1]

Papa Franjo, Poruka za Korizmu,
26.12.2013.

[2]

Isto.

[3]

Isto.

[4]

Usp. *Rim* 13, 14.

[5]

Sveti Josemaría, *Put*, br, 310.

[6]

Don Álvaro, Pismo, 1.12.1993.

[7]

Don Álvaro, Pismo, 1.4.1987.

[8]

Sveti Josemaría, *Put*, br. 302.

[9]

Don Álvaro, Pismo, 1.4.1987.

[10]

Isto.

© 2014. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/carta-del-prelado-
abril-2014/](https://opusdei.org/hr-hr/article/carta-del-prelado-abril-2014/) (3.03.2026.)